

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 231/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., Textilná 6, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Advokátska kancelária, Floriánska 19, Košice, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 MCdo 1/2013 z 30. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2014 doručená sťažnosť spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., Textilná 6, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Advokátska kancelária, Floriánska 19, Košice, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 MCdo 1/2013 z 30. januára 2014 (ďalej len „namietané rozhodnutie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 45 C 47/2011 sa Daňový úrad Košice [pôvodne Daňový úrad Košice IV (ďalej len „žalobca“)] domáhal proti sťažovateľke určenia neplatnosti právnych úkonov, in concreto neplatnosti Dohody o výplate dividendy z 25. februára 2011 a Zmluvy o zriadení záložného práva z 25. februára 2011.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 45 C 47/2011 zo 14. novembra 2011 bolo konanie zastavené z dôvodu, že žalobca nemal spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania, čo okresný súd vyhodnotil ako neodstrániteľnú podmienku konania. Na základe odvolania podaného žalobcom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 11 Co 385/2011 z 8. júna 2012 potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že bola okresným súdom vyzvaná, aby vyčíslila trovy konania, keďže uznesenie o zastavení konania sa nevyhlasovalo v prítomnosti účastníkov konania. Sťažovateľka vyčíslila trovy konania v podaní zo 14. augusta 2012, pričom okresný súd uznesením sp. zn. 45 C 47/2011 z 5. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 5. septembra 2012“) zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 46 098,14 €. Na základe odvolania žalobcu krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 346/2012 zo 17. januára 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 17. januára 2013“) potvrdil uznesenie okresného súdu z 5. septembra 2012 a zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľke aj trovy odvolacieho konania v sume 5 766,97 €. Počas rozhodovania o trovách konania bolo medzi účastníkmi konania sporné, či žalobca zavinil zastavenie konania v zmysle § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a aká je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Proti uzneseniu krajského súdu zo 17. januára 2013, ako aj uzneseniu okresného súdu z 5. septembra 2012 podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd napadnutým rozhodnutím obe uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že lehota troch pracovných dní plynula sťažovateľke od vyhlásenia, resp. doručenia uznesenia okresného súdu o zastavení konania (21. novembra 2011) a uplynula 24. novembra 2011. Uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdenie rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania, bolo sťažovateľke doručené 20. júna 2012, teda lehota na vyčíslenie trov konania jej uplynula 25. júna 2012. Pokiaľ sťažovateľka vyčísli trovy konania až na základe výzvy okresného súdu 15. augusta 2012, podľa názoru najvyššieho súdu tak urobila po uplynutí zákonnej lehoty.

Sťažovateľka namietala, rovnako ako vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, nedostatok splnenia podmienok konania o mimoriadnom dovolaní, keďže generálny prokurátor uplatnil v mimoriadnom dovolaní argumentáciu, ktorá nebola medzi účastníkmi konania sporná. Podľa sťažovateľky žalobca v konaní pred okresným súdom, ako aj krajským súdom pochybil, pokiaľ neuplatnil účinne a efektívne námietku o tvrdenom nesprávnom postupe okresného súdu pri výzve na vyčíslenie trov konania, hoci mu v tom nebránila žiadna prekážka, a preto podané mimoriadne dovolanie podľa sťažovateľky len nahrádzalo absentujúcu procesnú aktivitu žalobcu. Napriek nesplneniu podmienok mimoriadneho dovolania najvyšší súd tomu vyhovel.

V tejto súvislosti sťažovateľka upriamuje pozornosť na odôvodnenia iných rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 4 M Cdo 19/2008, sp. zn. 2 M Cdo 14/2005, sp. zn. 2 M Cdo 15/2005 a sp. zn. 4 M Cdo 3/2006), z ktorých má vyplývať, že požiadavka ochrany práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu ako podmienka konania o mimoriadnom dovolaní nie je daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku opomenul hájiť svoje práva najmä nepodaním niektorého

z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. ich oneskoreným podaním, hoci ich mohol účinne využiť.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že „Podľa názoru generálneho prokurátora mali okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať § 151 ods. 3 O.s.p., podľa záverov najvyššieho súdu mali vo veci aplikovať § 151 ods. 1 O.s.p.“. Podľa jej názoru však „obidva vyslovené názory sú in concreto svojvoľné a preto ústavne neakceptovateľné, pretože nezohľadňujú charakter predchádzajúceho rozhodovania súdov v spore žalobcu so sťažovateľom (uznesenie o zastavení konania) a nezohľadňujú ani zmysel a význam § 151 ods. 4 O.s.p., ktoré práve rieši situáciu, v ktorej sa ocitol sťažovateľ po právoplatnom (a nevyhlásenom) rozhodnutí, ktorým sa konanie o neplatnosť právnych úkonov skončilo.

Ustanovenie § 151 ods. 1 O.s.p. totiž rieši situáciu, keď sa konanie končí rozhodnutím, ktoré sa vyhlasuje. Ide teda najmä o rozsudok, ktorý sa vyhlasuje verejne (čl. 142 ods. 3 ústavy, § 156 ods. 1 O.s.p.), prípadne uznesenie, ktoré sa vyhlasuje prítomným účastníkom (§ 168 ods. 1 O.s.p.). Keďže okresný súd rozhodol o zastavení konania uznesením zo 14.11.2011, ktoré sa nevyhlasovalo, vo veci nebol aplikovateľný § 151 ods. 1 O.s.p.

Ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p. zase rieši situáciu, keď súd rozhodnutie o trovách konania vyhradí na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Nemožno rozumne pochybovať o tom, že uznesenie okresného súdu o zastavení konania zo 14.11.2011 nie je rozhodnutím vo veci samej, keďže ide len o procesné rozhodnutie vydané v dôsledku zistenia o nedostatku procesnej spôsobilosti žalobcu. Zistený nedostatok podmienok konania (§ 103 a 104 O.s.p.) bol takto dôvodom zastavenia konania a súd vo veci samej ani nekonal a nerozhodoval. Rozhodnutím vo veci samej by bol iba rozsudok, ktorým by súd určil neplatnosť označených právnych úkonov, resp. rozsudok, ktorým by takúto žalobu zamietol. Keďže však žiadne rozhodnutie vo veci samej vydané nebolo, nie je namieste aplikovať ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p.

Pri výzve preto okresný súd postupoval podľa § 151 ods. 4 O.s.p. podľa ktorého ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie

o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane.

V súdnej veci sťažovateľ podal návrh na rozhodnutie o trovách konania ešte 4.5.2011 a ani uznesenie okresného súdu o zastavení konania zo 14.11.2011 a ani potvrdzujúce uznesenie krajského súdu z 8.6.2012, ktorým sa konanie skončilo sa nevyhlasovalo.

Preto okresný súd správne vyzval sťažovateľa na vyčíslenie trov konania v lehote desiatich dní, čo aj tento učinil. Rozdiel medzi zákonnou lehotou a lehotou určenou vo výzve nemožno pripísať na ťarchu účastníka a preto je potrebné predložené vyčíslenie trov konania považovať za riadne a včasné (§ 204 ods. 2 O.s.p. per analógiám).

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností a ustanovení relevantných právnych predpisov mal preto najvyšší súd dovolanie alternatívne zamietnuť, pretože nie sú dané dôvody mimoriadneho dovolania a nie sú ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté uznesenia zrušiť.“

Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do napadnutého rozhodnutia, ktoré je podľa sťažovateľky svojvoľné, arbitrárne, nemajúce oporu v zákone, popierajúce význam a zmysel relevantných procesných noriem, preto znamená priamy zásah do jej práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Porušenie základného práva sťažovateľky na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy spočíva v tom, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím vydaným v rozpore so zákonom ustanovenými podmienkami konania pre mimoriadne dovolanie neprípustným spôsobom zvýhodnil žalobcu oproti sťažovateľke.

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšším súdom zrušené uznesenie okresného súdu z 5. septembra 2012 a uznesenie krajského súdu zo 17. januára 2013 právoplatne priznávali sťažovateľke nárok na náhradu trov konania, a teda išlo o pohľadávku sťažovateľky ako zložku jej majetku, napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo aj k zásahu do jej práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného sťažovateľka v sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti FRUCONA Košice, a.s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 MCdo 1/2013 z 30. januára 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 MCdo 1/2013 z 30. januára 2014 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 340,90 EUR na účet JUDr. Jaroslava Čolláka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu, v ktorom sťažovateľka vidí „*svojvoľný, arbitrárny a v zákone nemajúci oporu výklad relevantných procesných noriem, ktorý popiera ich význam a zmysel...*“, a tiež že sa „*najvyšší súd sa vôbec nezaoberal*“ skutočnosťami, ktoré boli medzi účastníkmi konania sporné.

Ústavný súd zdôrazňuje, že princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľky a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých

orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Z výroku namietaného rozhodnutia vyplýva, že týmto uznesením sa konanie o náhrade trov konania, v ktorom sťažovateľka vystupuje v postavení žalovanej, ktorej bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v sume 46 098,14 €, neskončilo, keďže *„Najvyšší súd... uznesenie Krajského súdu... zo 17. januára 2013 sp. zn. 2 Co 346/2012 ako aj uznesenie Okresného súdu... z 5. septembra 2012 č. k. 45 C 47/2011-173 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie“*.

Ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím *„Najvyšší súd... ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené“*, a súčasne uviedol, že ak sťažovateľka nevyčíslila *„trovy konania v zmysle § 151 ods. 1, veta druhá O. s. p., postupovali súdy oboch stupňov nesprávne, ak priznali“* sťažovateľke *„trovy právneho zastúpenia“*.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľka bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom uplatniť ochranu označených práv aj svoju argumentáciu týkajúcu sa najmä právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iné prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na okresnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať v súlade s názorom dovolacieho súdu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná predčasne, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Sťažovateľka bude mať/má možnosť uplatniť ochranu svojich práv v konaní pred okresným súdom (a následne aj pred odvolacím súdom, resp. dovolacím súdom). Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, I. ÚS 219/2011).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa „neskúmania“ splnenia zákonných podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania najvyšším súdom, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Najvyšší súd však v preskúmvanej veci skonštatoval, že vady konania uvedené v § 237 OSP (ktoré dovolací súd skúma obligatórne) v konaní o mimoriadnom dovolaní najavo nevyšli a v mimoriadnom dovolaní ani namietané neboli. Dôvody zrušenia napadnutých častí uznesení okresného súdu a krajského súdu teda nespočívajú v naplnení niektorej z procesných väd zmätočnosti, ako sú tieto zadefinované § 237 OSP, ale v postihnutí konania okresného súdu a krajského súdu inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 243f ods. 1 písm. b) OSP] a nesprávne právne posúdenie veci [§ 243f ods. 1 písm. c) OSP]. Z uvedeného vyplýva, že podnecovateľ mimoriadneho dovolania by sám podaním dovolania nemohol dosiahnuť zrušenie právoplatného uznesenia krajského súdu zo 17. januára 2013, a teda tento právny prostriedok nápravy by v jeho prípade nebol efektívny. Ústavný súd preto zastáva názor, že záver najvyššieho súdu o prípustnosti mimoriadneho dovolania v danej veci nie je arbitrárny, vychádza z ústavne konformného výkladu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich podmienky prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktorých nesúlad s ústavou (vrátane čl. 46 ods. 1 ústavy) nebol zistený ani v konaní ústavného súdu vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 57/99, na ktoré sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala. Preto napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým došlo k zrušeniu právoplatného uznesenia odvolacieho súdu ako aj prvostupňového súdu o trovách konania, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá tiež možnosť odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Nad rámec už uvedeného (v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky) ústavný súd ešte poznamenáva, že ak iný senát všeobecného súdu (v danom prípade najvyššieho súdu) má iný právny názor totožný s právnym názorom sťažovateľky, potom ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najmä najvyššiemu súdu.

K argumentácii sťažovateľky poukazovaním na právny názor ústavného súdu prezentovaný v odôvodnení jeho nálezov sp. zn. III. ÚS 307/2012 z 12. februára 2013 a sp. zn. II. ÚS 185/2009 z 12. novembra 2009 ústavný súd poznamenáva, že tento právny názor a z neho vyplývajúce závery sa týkali posudzovania splnenia podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania za odlišných okolností, a to namietaním nevyužitia dovolania z dôvodu podľa § 237f OSP (nález sp. zn. III. ÚS 307/2013), resp. nepodania riadneho opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu – odvolania (nález sp. zn. II. ÚS 185/09), a preto nie sú pre posudzovanie daného (súčasného) skutkového stavu a najmä právnych názorov a záverov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu právne relevantné.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

K rozhodnutiu podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudca Milan Čalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014